

Lämmin tervehdys keväiseen Suomeen!

Täällä uusi lukukausi on jo tammikuussa pyörähtänyt käyntiin ja nyt katseet jo suuntautuvat reilun viikon mittaiseen pääsiäistaukoon. Mutta sitä ennen on vielä hoidettavia asioita ja hyvä niin. Myös teille haluan kirjoittaa vielä ennen pääsiäisjuhlaa.

Viimeksi kirjoitin teille ennen joulua ja silloin jännättiin kevätlukukauden kurssijakoa. Minulla on ollut nyt opetettavana musiikkia, kristillistä kasvatusta, käsitöitä ja sielunhoitoa. Musiikin opetus on opetussuunnitelman mukaisesti kovin teoriapainoiteista ja ehkäpä juuri siksi aiheuttaa sekä minulle että opiskelijoille aikalailla päänvaivaa. Lähtötaso on täysi nolla ja se näkyy siinä, miten asioissa päästään eteenpäin. Mutta parhaamme tehdään, sekä minä että opiskelijatkin ja ompa joku opiskelija aivan tosissaan innostunutkin aiheesta ja pyytännyt saada itsenäisiä tehtäviä, jotta pääsisi kirimään muiden edelle. Onneksi musiikin opetus ei ole näiden ihmisten tulevaa työnkuvaan ajatelleen ollenkaan tärkeimmästä päästä.

Kristillisen kasvatuksen opettamisen haaste liittyy siihen, että opetuksen täytyy olla linjassa hiipakunnan yhteisiin käytänteisiin nähden. Näistä käytänteistä hyvänä esimerkkinä on se, että rippikoulu monesti suoritetaan jo noin kahdentoista vuoden iässä. Omissa ajatuksissani haluaisin lähestyä tuota opetettavaa aihetta sen pohjalta, mikä ja minkälainen opetus olisi sopivaa kullekin ikäryhmälle ja miten kasvamisen erilaiset herkkyysvaiheet otetaan huomioon opetuksessa. Lisäksi toinen haaste liittyy seurakuntien lapsi- ja nuorisoryhmien isoihin ryhmäkokoihin. Vaikka täällä koululla kuinka erilaisia opetusmenetelmiä opetellaankin, on täysin eri asia se, miten tästä koulusta valmistuttuaan evankelista menee ottamaan erilaisia menetelmiä käytäntöön vaikkapa sadan lapsen ryhmää opettaessaan. Kyllä heillä siinä haastetta piisaa, huh!

Pienelle porukalle naisia, eli ns. seurakuntatyöntekijöille olen opettanut käsitöitä ja siinä lomassa ollaan pari kertaa käyty myös opettelemassa leipomista minun kotikeittiössä. Villapaita ja sukka (näin sadekaudella minullakin on monesti iltaisin villapaita päällä ja sukat jalassa) ovat olleet käsitöissä työn alla ja sämpylät valmistuvat jo taitavasti.

Nämä naiset tulevat olemaan vastuussa monesta asiasta seurakunnissaan; jumalanpalvelustilan huoltamisesta, ylläpidosta ja koristamisesta, seurakunnan vieraiden vastaanottamisesta ja tämän rinnalla kaikista muista tavalliselle evankelistalle kuuluvista töistä. Tarkoituksena tällä kurssilla on opettaa näille naisille taitoja, jotka tukevat heidän työtään niissäkin seurakunnissa, joissa varoja ei ole paljon. Se ettei kaikkea tarvitse kaupasta ostaa helpottaa jo kummasti jos rahaa ei vain ole. Lisäksi itse ajattelen, että olisi ihan mahtavaa jos nämä naiset voisivat opettaa näitä taitoja eteenpäin muillekin naisille. Hienoa on jos omien kätten työllä voi vaikka pientäkin lisätienestiä saada perheellensä.

(kuva: valmiit sämpylät ja hymy herkässä)

Sielunhoidon opetukseen olen saanut keskittyä oikein kunnolla, sitä on ollut nyt kolmen eri ryhmän kanssa, kahden evankelista- ja yhden teologiryhmän kanssa. Sielunhoidon opetus on yhä edelleen minulle kaikista mielekkäintä, vaikkakin varmasti kaikista opettamista aineistani myös haasteellisinta. Koko ajan ymmärrän enemmän ja enemmän sitä, miten paljon enemmän pitäisikään ymmärtää näiden ihmisten kulttuureista, jotta oikeasti opetus voisi vastata niihin kysymyksiin, joita opiskelijat tulevat kohtaamaan omissa seurakunnissaan.

(kuva: ryhmäpohdintaa sielunhoidon tunnilla)

Tähän haasteeseen olen saanut tammikuusta asti uudenlaista tukea. Kollegani, Suomessakin opiskellut pastori Mussa Bigambo on lähes joka maanantai istunut kanssani ja opettanut minulle tämän alueen eri etnisten kansanryhmien kulttuureista; perinteistä, tavoista ja ajatusmalleista. Paljon olen häneltä osannut oppia ja toivottavasti sen myötä myös osannut nostaa opiskelijoille tärkeitä kysymyksenasetteluja tunneilla esille. Erityistä huomioita olen kiinnittänyt siihen, miten iso osa opiskelijoiden pohdinnasta liittyy avioliittoon ja seksuaalisuuteen ja siihen miten näiden alueiden ongelmista päästäisiin eteenpäin ja miten tukea seurakuntalaisia näiden kysymysten äärellä.

Täällä Raamattukoululla on yhteensä 4 eritasoista teologiaa opiskelevaa ryhmää. Certificate tasolla ensimmäinen ja toinen vuosikurssi ja korkeammalla, eli diplomatasolla niinkään ensimmäinen ja toinen vuosikurssi. Teologian opiskelijoita on siis yhteensä 36 ja heistä vain kaksi on naisia ja tämä seikka luo hyvinkin ison haasteen omaan opetukseeni. Olen kovasti pohtinut sitä, mikä merkitys on sillä, että olen itse selkeästi nuorin opettaja täällä koululla ja vieläpä nainen. Miten osaisin pitää naisten puolia niin etten kuitenkaan hyökkäisi miesten, minun silmissäni aika epätasa-arvoisiakin, ajatuksia vastaan. Varsinkin kun todellisuus on se, että minunkin naiseus on muutamalle ihmiselle täällä koululla jonkinsorttinen haaste.

Koulukuraattorin hommat ovat pikkuhiljaa alkaneet selkeytyä ja on ollut mukava huomata, että opiskelijat ovat alkaneet löytää luokseni, silloinkin kun itse asia ei edes ole kovinkaan suuri. Tässä koulukuraattorin hommassa yhdistyvät ehkä sekä oman työni parhaimmat ja huonoimmat puolet. Opiskelijoiden kanssa käydyt keskustelut ja keskustelutarjat ovat parhailaan kovin mielekkäitä ja saan niissä monasti kokea olevani omalla paikallani. Mutta sitten toisaalta joskus aikuisten ihmisten välien selvittely tuntuu aika turhautavalta. Ja toki täälläkin se menee niin, että muutamat oppilaat työllistävät näissä ikävissä merkeissä toisia useammin. Ompa jonkun kanssa käyty aikamoista kädenvääntöä siitäkin, olenko toiminut häntä kohtaan väärin pitäessäni hänelle ja hänen luokalleen pistokokeet.

Omassa elämässä kovin tärkeiksi henkireiksi ovat muodostuneet omat liikuntaharrastukset ja muutama oma ystävä täällä Mwanzassa. Niiden turviin yritän useamman kerran viikossa paeta arjen haasteita. Olen ollut aika väsynyt kaikkien näiden haasteiden keskellä. Lisäksi se, että näin isossa kaupungissa en ole tullut ihmisille tutuksi saa aikaan sen, että kaupungilla saa kuulla paljon huutelua, ihan ala-arvoisiakin juttuja alkaen omasta kehosta ja ulkonäöstä. Hyvinä päivinä sitä osaa jotenkin sivuuttaa sen kaiken, mutta silloin kun on valmiiksi väsynyt, voi se yksi huudahdus olla viimeinen niitti sen päivän jaksamiselle.

Toivottavasti kaiken keskellä pääsiäisen ilo ja riemu saa koskettaa niin minua kuin sinuakin ja luoda kaikkeen vaikeaan ja väsyttäväänkin uutta toivoa. Siitähän pääsiäisen riemu kertoo, että Kristuksessa on aina toivoa.

Lämpimmin terveisin, *Ulla*

SUOMEN¹⁸⁵⁹
LÄHETYSSEURA

Uutiskirje

Ulla Rissanen: Toimin Nyakaton luterilaisella koulutuskeskuksella opettajana ja ns. "koululuraattorina".

Yhteystiedot: ulla.rissanen@felm.org,
Ulla Rissanen, P.O.BOX 976, Mwanza,
Tanzania

Rukousaiheet: arjessa jaksaminen ja ilon löytäminen haasteidenkin keskellä, viisautta nais- ja sukupuolikysymyksissä

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.